

Titel: Bies Tanker i de møiefulde Stunde dedicerede til hans fraværende Melicerte.

Citation: "Bies Tanker i de møiefulde Stunde dedicerede til hans fraværende Melicerte.", i *Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 25*, P.H. Høecke, 1773, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-2_025-shoot-workid2_025_017.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 25

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Bies Tanker i de møiefulde Stunde dedicerede til hans fraværende Melicerte.

Kiøbenhavn 1773.

**Trykt og findes tilkiøbs hos P. H. Höecke,
boendes i store Helliggeist-Stræde No. 141.**

2
3

Tilskrift.

Min redeligste Ven! min ømme Melicerte!

Dit Suk, Din Sorg, Din Graad, for mine Øine staaer, Jeg seer den tusend Gang om Dagen og mit Hierte Med Billedet deraf, til Sengs hver Aften gaaer.

Jeg seer, hvorledes Du til Dine Bryster trykker Vort lille Elskovs Pant, og mens det dier Dig,

Du foresnakker det utaelte kielne Stykker,

Om Din Behag i det. Din Længsel efter mig!

Med en uskyldig Smil det op fra Brystet kiger,

Du troer at det forstaaer alt hvad Du talet har,

Med dobbelt Hæstighed, Du kysser det og siger:

Ja! Ja! mit søde Noer, nu kommer snart din Faer! O! Melicerte, O! jeg tusend gange sukker

Som Aar er hver en Dag, som Dage hvert Minut, Jeg aabner Øiet og med disse Ord, det lukker:

Ach! var jeg ikkun hos min Kone og min Glutt!

4

O! at jeg maatte dog hver Time med Dig deele!

Men vore Skiæbnes Kaar, jeg vilde deele saa:

Hvad sødt og Sukker var, det gav jeg Dig det hele, Hvad Galde bittert er, det mig tilhøre maae.

O! at jeg kunde dog det Skillerum nedrive,

Den bittre Skiæbne har opbygget for os Toe!

Selv trøstesløs, jeg Dig, min Siæl! den Trøst vil give: At vi skal samles hist i en usvækket Roe.

Læs midlertid min Ven! hvad jeg i Møiers Stunde Har sammenskrevet ved min Lampes dunkle Skin;

Er noget godt deri? mig bør det ingenlunde,

Men Æren er min Guds; Fornøielsen bliv Din! Jacob Christian Bie.

5

Gunstige Læser!

Vant til at tænke, kan en oplyst Siæl ey glemme sin Vane. Tænke maae den, men Tankens Styrke bliver meget ulig, Gienvordigheder svækker dens Kræfter, og Siælen lider under Legemets Byrde.

I møiefulde Stunde har jeg sammenskrevet disse Tanker, jeg har derved søgt en Lindring for mine Bekymringer, og deres Udarbeidelse har bortjaget mangan Bedrøvelses Uhyre fra den af ubehagelige Forestillinger jævnligen opfyldte Siæl.

Jeg vover at fremstille disse Tanker for Lyset, og ønsker mig og dem den Lykke at de maatte vinde de gunstige Læseres Behag.

Deres Uskyldighed kan ei opvække nogens Mishag, deres Uheldighed ikkun Ligegyldighed, deres Fordeele, om de har nogle, maaskee de ædelmodige Læseres Bevaagenhed imod deres.

Autor.

6

Indholden.

1. Min Nattes Uroe.
2. Lærken i Buret.
3. Mit falske Haab. 4. En Sommer Aften.
5. Tanker ved den oprindende Soel.
6. Skræk for Tordenveyr.
7. Venskabs Yndighed.
8. Min Tungsindighed.
9. Menneskets Fortrin for Dyrene.
10. Om Gud.
11. Siælens Glæde.
12. Dødens Bitterhed og Sødhed.

7

1.

Min Nattes Uroe.

Søvnløse Øie du forgieves Lyset søger,

Du seer dig rundt omkring, men alt er mørk og Nat, Hvad er det for en Sværm af Phantasie som spørger, O! hvordan er det fat?

O! driv dog bort den Flok af møiefulde Tanker Der som en Hvirvelvind paa Hiertets Omkreds slaae,

I deres Ocean kan du ey kaste Anker Min Siæl og Hvile faae!

Snart drugner Søvnlen i de salte Angers Taarer, Bortfarne Tid, din Sorg har smeltet denne Lud!

Frygt for den kommende, snart spænder alle Aarer Og jager Søvnlen ud!

8

Snart ligger du mit Sind og ængstig Drøvet tygger Af Nellerne du fik i Møiers Beed i Dag;

Snart er du munter og aarvaagen Taarne bygger Paa ønsket Velbehag;

Tyst, tyst! jeg slumrer lidt, strax Tankens vække Tromme En nye Revaille slaaer, al Rolighed er væk;

Jeg tæller Timerne og ønsker Dagens Komme,

En Moder til nye Skræk!

Nu sover Legemet, men Siælen end udtømmer I Forestillinger sin Tankes rige Skat,
Jeg vaagner op igien af skrækkefulde Drømmer Og endda er det Nat,
Den Krop blir Vaanefuld, som ingen Søvn forfrisker,
Og Utaalmodighed i Klager bryder ud,
Med falsk Fortrolighed, til Nattens Stilhed hvisker Et Knur imod sin Gud,
Sin Angest, Qval, Fortred til Mørket aabenbarer, Med klynkende Ja! Ja! og pukkende Nu! Nu!
Men til den Jammer-Sang ey andet Echo svarer.

End Uglens Lu! Lu! Lu!

Tie stil du Spotte-Fugl! - - O! Vee, o! ingen Hvile! Stat op! til Vindvet hen! - - See Himlens Stjerne Guld, O!
Nat, kan ogsaa du med Yndigheder smile,

Er du af Pragt saa fuld?

9

Her taber Øiet sig blandt Skabernes Mirakler, Og Siælen blir i Hast en kyndig Astrolog,
Den læser Underværk, ved Lys af disse Fakler,
I Firmamenters Bog.
Mit Selv blir glemt, og jeg ved Tankens Sprog-Rør raaber Til de Indbyggere som i Saturno boer;
Jeg mange Verdner seer, beleer vor Klodes Taaber,
Som ikke flere troer.

Henrykt og Undringsfuld, jeg Skaberen berømmer,

Hans Lov opfylder mig, jeg vil udtone den,

Jeg gaaer til Sengs igien, om Fontenelle drømmer Imens gik Natten hen.

10

2.

Lærken i Buret.

Du lille Fløitenist! Tonkunstner af Natur,

Har du ey Følelse af Friheds søde Længsel?

Vid at dit lille Buur

Er for din spæde Magt, et uopløsligt Fængsel,

Thi sørg og tie og døe, forglem din Fløites Klang Og vil du qvidre lidt, saa nyn en Sørge-Sang!

Letsindig Creatur! har du forglemt saa let,

At du er skillet ved din ømme kielne Mage Og den tilfælles Ret,

En Flok af Unger i din Rede at opdrage?

Du er gjort arveløs til al Naturens Skat Og øiner kun en Plet, der hvor dit Buur er sadt!

En Ulyksalig tidt, ved Haabet fryder sig,

Maaskee dets Boble i dit smale Luftrør spiller,

Den Sorg som qvæler dig,

Adsplitter du maaskee i Hvirveler af Triller

11

O! Haab og Længsel vist, er værd en prægtig Sang, Kan du besyngte dem? da syng kun nok Eengang!

Ney! du besynger kun det smukke Foraars Lyst,

Den stolte Sommers Pragt, din Frydesang udkræver, Og i dit dunet Bryst,

Indsluttes en Psalmist, som Herrens Magt ophæver; Jeg lære vil af dig ved alletings Forliis,

I Fængsel, Trængsel, at besyngte Herrens Priis.

12

3.

Mit falske Haab.

Troeløse Haab, kun smigrefuld! Hvor rimeligt, sandsynligt, vægtigt. Hvor væsentligt, hvor kostbart, prægtigt, Er ikke tidt dit Flitterguld?

En Moguls Skat af indbildt Vel Du mit frydgierrigt Sind tilveyer,

Paa disse Skygger riig, min Siæl Dog Glædes Muelighed knap eyer.

Hvad kan det gavne, at du dig Paa disse falske Dædals Vinger,

Fast over Muelighed opsvinger,

At du en graadig Tantal lig,

Hist Ærens smukke Frugter seer, Hist efter Rigdoms Floder higer?

Det kun Indbildnings Skygger er, Og naar du nærmer dig, bortviger.

13

Væk fra mit Sind, du Irllys, væk, Som ikkun Tankerne forleder,

Troeløse Glæde, som bereder

En Levning af fordoblet Skræk! Thi vaagnet af din Dvale-Drik, Seer Siælen at den er bedraget,

Den Længsel dobbelt Kræfter fik Som har Indbildnings Nectar smaget.

Men Siæl byg aldrig nogen Gang

Et Luft-Castel paa Haabets Dunster! Er Selvbedrag, een af de Kunster

Som giver Vittigheden Rang? Bliv da eenfoldig, jevn og dum,

Tænk naar du Vanhelds Dybet maaler:

Umueligt fyldes dette Rum Med Sole-Gran af Haabets Straaler!

O! sande Haab! dig ærer jeg,

O! at jeg havde Engle-Tunge, Jeg skulde værdigt om dig siunge,

Thi du gaaer smukt en Middelvei! Du søger kun din Roe og Lyst

Af væsentlige Ting at hente.

Og glipper den, er det din Trøst:

Det var dog rimeligt at vente!

14

O! lad, mig hænge Haabets Krands Paa Salighedens Seier-Støtte,
Dens Grundvold ingen Magt kan flytte.
Selv Skiebnens Mørk gjør stor dens Glands! O! naar alt Verdens Haab forgaaer,
Da Siælen paa sin Himmel tænker,
Og dette trygge Haab det staaer Om alt i første Chaos sænker.

15

4.

En Sommer Aften.

O! stolte Middags-Stund, din stærk forgyldte Pragt, Er stadselig, men den mit Øies Glands forblinder,
Jeg mere trygt Behag i Aftenstundens Dragt Og Tarvelighed finder;
Blondinen prægtig er i Guld og Stads at see,
Brunetten er og smuk, end i sin Negligée.
Du angennemme Tid, du kiølig Aftenstund,
Nu sidder Damon hos sin kielne Melicerte Og nipper Duggen af den Rosenfarved Mund,
En Sorbet for hans Hierte;
Nu rasler Zephyr frem hist over Træers Top,
Og Flora lukker nu sin Balsom-Bøsse op.
Som een af Dagens Pragt og Pynt betynget Brud Først synes aandefrit naar Dragten er afsnøret,
Saa dufter Skov og Mark den Vellugts Ambra ud Som var af Solen tørret.
Men kiølet af igien ved Duggens rene Fugt,
Dens Vederqvægelse giengielder med sin Lugt.

16

Nysgierrig Nattergae! du har vel glemt din Sang Mens du har Dagens Pragt og Herlighed udfrittet, Og nu
forkynder du med en fordoblet Klang Det Nyt som du har hittet;
Maaskee du Virtuos, stolt af din Fløites Spil,
For at beundres ret, kun Solo spille vil?
Ney Frøen har ey glemt sin vanlig Melodie,
Og Kilden for din Skyld, sin Brusen ikke standser,
O! hold dog op! - Ney vist! - der findes Harmonie Endog i Dissonancer!
Vel Dagen Mængde har af Discantisters Chor,
Min Aftens Virtuos, den har dog sin Tenor.
O! søde Aftenstund, til at besynges dig, Udfordres megen Tid og større Skialdre-Lykke, Paa Pomp og Majesté
er Dagen mere rig,
Men du kan meer henrykke!
Henrykket ved din Fryd, jeg ønsker: at jeg maae,
Den rette Fred og Fryd ved Livets Aften faae!

17

5. Tanker ved den oprindende Soel.

O! see et Purpurrødt paa Azurblaat er lagt,

Som til et større Skin dit Seepunkt forbereder,

Ved Overgang fra Mørk til Lys, saa varligt leeben; Aarvaagne Øye see den undringsværdig Pragt!

Det er den Brudgoms Skiul og tynde Morgen-Klæde, Som i sin Dages Pragt og Dragt vil strax fremtræde!

See! See! der kommer han! rundt om blir Lys og Glands, Han først saa smaalig frem af Skyens Teppe kiger,

God Morgen! smilende til alle Skabte siger;

Hvad! græder du af Fryd, mit Vellyst fyldte Sands? Ney! Øiet er for svagt, dets Speil det ikke taaler At sættes lige for de hede Sole-Straaler!

Velkommen store Lys til Dagens Herredom!

Hvad enten du omkring vor Himmel-Bue render,

Hvad heller Jorden sig paa Hvile-Punkter vender,

Den blir dog ved dit Skin oplyset runden om,

Du Nordens kolde Iis og Indiens Ambra smelter,

I disses Jord, du Guld, hist Kobber sammeneltes!

18

Du lokker Specerie af Ceylons svangre Skiød Og prægtig Lægedom af Grønlands Cocleare,

Du sees idelig af Mohrers sorte Skare,

Men lyser Natten med den visse Tid i Nord;

Kort sagt, du Varme, Lys til Kloden saa udmaaler.

At hver faaer hvad han bør, kan nøies med og taaler.

Men hør du Ætna paa det store Firmament,

Hvorledes gaaer det til, at du kan stedse brænde?

Ild vil Materie, Materie faaer Ende,

Fem tusind Aar fast sex har du bestandig brændt,

Dog seer man ey dit Lys og Varme at aftage,

Du skinner end saa klart som Adams første Dage.

Dog hvad! hin Philosoph tiltroet sig jo han seer:

Dit Skin bliv mere svagt, din Varme bliver mindre,

At du som halvslukt Ild, taer til igien at tindre;

Skielv, skielv, vor Klodes Flok, maaskee det mueligt er At Solen slukkes slet! O! tie med denne Tanke,

Der seer jeg døed af Kuld min Slutnings mørke Skranke.

Paa svage Gisnings Trin jeg klavrer op og ned,

Jeg løser op en Tvivl og vikles ind i andre,

Men kan i Ilden ey som Salamandren vandre,

Det være hvad det vil; alt nok for mig, jeg veed:

At hvordan det end gaaer, jeg paa dens Gunst kan stole, Som eier maaskee fleer, af Verdener og Soele.

19

6. Skræk for Torden Veyr. Hvad var det fæle Blik? hvad er det grumme Brag? Mit Øiesyn blir dumt og Ørets Tromme bæver,

Det Lynild var og Tordenslag!

Du stolte Hierte dig saa trodsig tidt ophæver Og midt i Dødens Gab, er ofte uforsagt.

Men hvorfor skiælver du ved denne Torden-Act?

Du modig gaaer i Krig, der seer du uden Frygt Canoners Ild og Knald, vort Vids selvgiorte Torden, Slaaer dine Sidemænd hvert Øieblik til Jorden,

Du staaer, som du stoed ganske trygt;

Er Himlens Lynild meer forskrekkelig at see,

Er Tordens Buldren fuld af rædsom Majesté?

Du laaner Kunstens Hielp bd regner klygtig ud:

Hvor hurtig Ildens Fart de Luft-Partikler kløver, (a) Hvor længe Tordens Knald i Atmosphæren tøver, (b) (Dens Billede, din Bøsses Skud,)

Du kiender deres Fart, Art, Aarsag og Natur,

Og endda skielver du forsagte Creatur!

20

Du regner ud; hvorvidt kan Lynild skade mig? Forholdet blir, som een til tvende Millioner;

Det er dig jo en Trøst, det jo din Tryghed kroner At Faren knap er rimelig;

Hvad ey Electrisk er, er jo en sikker Borg,

Kryb da i Silke ind, du Orm, og skiul din Sorg!

Ney du som rolig boer ved Ætnæ Svovel-Floed,

Du forevante Helt, som varm af Mod ey skielver,

Naar Kugler suse i det Blaae som dig omhvælver,

Et Tordenslag gjør koldt dit Blod!

Aarsagen veed du ey, jo jeg skal sige den:

Du, Jeg, hvert Creatur, bær Frygt for Himmelen.

(a) Hastigheden af Ildens Bevægelse holdes fore i det mindste at være saa stor, at den i en Secunde kan igiennemløbe et Rum af 1305 Foed.

(b) Knaldet igiennemløber et Rum af 1280 Foed i en Secunde, altsaa 25 Foed mindre; thi kan man sikkert gjøre den Slutning: at Lynildens Fare er forbi naar man hører Torden-Knaldet.

21

7.

Venskabs Yndighed.

Ach Venskab Siælens Himmerig! Den Nectar dødelige smager,

I Verden intet meer behager Og intet lignes kan ved dig;

Du kan Regenten selv henrykke,

Han ønsker en oprigtig Ven,
Og mangler noget i sin Lykke,
Saa længe han ey finder den.
Selv Lykkens Sødhed væmmelig,
Naar man den ikke kunde dele,
Hvor tungt blev ikke Sorgens Hele Om ey en Ven toeg Part deri?
Naar Venskabs Aand med min sig blander, Saa bliv vort Sælskabs Lykke stoer,
Og naar hans Dug min Plante vander, Den til en fælles Glæde groer.
Hvad skiult jeg gir ham i Forvar,
Det under Tungen raaddent bliver,
Forraadnelsen en Vellugt giver,
Til Tausheds hellige Altar;

22

Han seer min Lykkes-Plan fortroelig,
Han jevner den med vise Raad,
Blir først ret munter, glad og rolig
Naar jeg min Lykkes Maal har naaed.
Naar øm jeg skiuler min Fortred,
Omhyggelig han den udfritter Og Middel til min Lindring hitter.
Før end jeg troer han Byrden veed;
Naar han engang fortørnet bliver,
Hans Klagemaal deri bestaaer;
At forbeholden, jeg ey giver
Ham all min Harm at sørge for.
Mit Guld er hans, hans Skat min Deel, Hans Pragt min Stads, min Stads hans Smykke, Vi trætter om en fælles
Lykke,
Hver af os siger: tag den heel! Saaledes er vort Sælskabs Ære,
Saaledes er en ærlig Ven,
Men Himmelen mit Vidne være:
At jeg har aldrig fundet den?

23

8.

Min Tungsindighed.

Skriv nu saa sørgeligt min Pen, At hver maae ved dets Læsning græde; O! fremmet for all Verdens Glæde,
Er du mit Hierte Sorgers Ven? Et gruesomt Mørkt omgiver dig,
Du seer ey Glimt af Glædens Straale, O! Himmel ynkes over mig,

Jeg kan ey denne Marter taale!

Hvor gaaer mit Tankes Uhrverk tungt, Sorg har forrustet hver Partikel,
Og Hiertet som dets Perpendikel Bevæger sig paa Angsters Punkt,
Den slaaer, ja! den slaaer Slag i Slag, Selv Siælen ved dens Banken bæver,
Det tunge Bryst hvert Aandedrag,
Med Suk paa Sukke sig ophæver.

24

Jeg søger Lindring overalt Og Skiul for Angsters Torden-Kile,
Jeg betler Himlen om lidt Hvile Og Bønnen er af Taarer salt.
Men Bønnens Røst gaaer bort i Vind, Den kan ey op til Himlen trænge,
O! trænged' den til Himlen ind,
Da vared' ey min Qval saa længe.
O! Gud hvor ængstes ey min Siæl, Jeg veed ey selv hvorfor jeg gruer,
Jeg frygter, seer ey den som truer,
Min Gud hvor er den Scene fæl!
O! kunde jeg beskrive dig,
O! kunde jeg din Gienpart vise,
Saa var min Smerte taalelig,
Men ach! ach! jeg har ingen Lise!

25

9.

Menneskets Fortrin for Dyrene.

Jeg sagde til mig selv: hvad er mit usle jeg,
Det Støv som opblæst paa sit Fortrins Throne sidder, Fordi det har en Rang for mindre Dyr og Mider?
Hvad Blinde! kiender du det store Fortrin ey?
Hvad Snildhed har frembragt, hvad Indsigt har udgrundet, Det har jo Mennesket og dets Forstand opfundet.
Hvad har vel Jord, Bierg, Hav i Skiød og Afgrund giemt, Hvad voxer, lever vel paa deres Overflader,
Ifra en Behemot til Miders Myriader,
Fra Straaet til et Træe, som ey er kiendt bestemt?
Vor Viisdom eene ey saa vidt som Kloden strækker Vort Kundskabs Øie til Orions Høide rækker.
Giv agt et Øieblik forfængelige Sands,
Hør hvad din Gud med Hiob i Hvirvelvinden taler,
Og lær deraf, at du kun med en Viisdom praler,
Som knap er Skyggen af den rette Viisdoms Glands!

26

Den Kundskab mangt et Dyr af blot Naturen eyer,

Som du af Møie, Tid, Forsøg, og Gisning leier!

Du vandrer flittig om blandt Urter, Blomster, Straae, Om deres Navn og Art, du Folianter skriver,

Du den for Lægedom, og det for Gift, udgiver;

Hvad sundt er Fæet veed, hvad Gift er, laer det staae:

Du efter Solens Løb dit Uhrverks Timer maler,

Men naar det Midnat er, din Hane veed og galer.

Du bygger Taarne, Muur, Palladser, kunstigt op,

Du pukker paa din Lov, Regierings-Form og Skikke; Meer Orden findes dog i Biens Republique,

En lille Archimed boer i hver Ederkop;

Med Skib, Mast, Seigl, Roer, du Vind og Havet temmer, Men drugner med din Kunst, naar Fuglen sikker svemmer?

Betragt et Menneske i blot naturlig Stand,

Hvor Lærdoms Hielp ey har udviklet Siælens Kræfter, Det giver intet Dyr i Dumhed, Glubskhed efter,

Det følger som et Fæe sin Drift, saa vidt det kan,

Det kiender ikke meer end blot sit Legems Ævner,

Og er tilfreds med det som Leiligheden levner.

27

Men hvad du har forud i Færdighed og Kunst, Saa længe du ey Lyst og Laster underkuer,

Men Egenraadig med dit Fortrin pukker, truer, Du da misbruger kun en bedre Skabnings Gunst Og Billighed den Dom om dig og Fæet skriver: At du den klogeste men og den værste bliver.

Ney søg dit Fortrin i din Siæles Evighed,

Ophæv dig over alt ved Dydens Brug og Ære,

Lad Gud og Christendom, din Tankes Formaal være. Grav ey Guds Billede i Støvets Lyster ned,

Stræb du kan ligne Gud! det er dit Fortrin, dette! Og det kan Diævle selv dig ey engang aftrætte!

28

10.

Om Gud.

Hvorledes skal jeg dig Umaalelige nævne,

Er noget Ord og Sprog som dig kan trykke ud?

Har Engel, Aand og Siæl, nok Viisdom, Kraft og Ævne, At bilde af en Gud?

Mon største Engle ey ved denne Tanke standser,

Og mon en Skabere kan fattes af et Skabt?

Blir ikke Tænke-Kraft, Vid, Slutning, Kundskab, Sandser, I mindre Circel tabt?

Svæv min oplyste Siæl paa Tankens lette Vinger,

Svæv over Jordens Klump og giennem Sphærens Kreds! Fra hvert et Atome, en Gud i Øret klinger,

Men giv mig dens Afrids?

Ja! du afbilder ham: viis, kierlig, stor, almægtig, Retfærdig, hellig, goed, barmhiertig, naadig, from,

Men Eet af disse Ords Forklaring er saa vægtig,

At du ved den blir stum!

29

O! du ydmyger ret mit stolte Hiertes Tanke,

Og jeg min store Gud; og jeg, jeg skammer mig Derved; at jeg hvis Vid har en saa snæver Skranke, Vil kunde maale dig!

Et Glas, et Legemes ti Million Gang større Og Solens Straaler, i sit Punkt kan samle ind,

Men naar mit Seepunkt vil dit Magtes Centrum røre, Saa blir jeg meer end blind!

Jeg frygter store Gud, et Jehovah at nævne,

Et Navn maaskee for høit endog for Seraphim? Maaskee, alt meer end nok for mit saa svage Ævne, At nævne Elohim.

Navnløse Væsen! Vid, Fornuft, Begreb sig taber Til Slutning i sin Flugt blant høie Tankers Flok,

Jeg daler ned igien og seer du er min Skaber,

O! det er jo alt nok!

Du vil dig store Gud! ey for mit Ansigt skiule,

Dit Ord dit Guddoms Ord, det vidner nok om dig,

O! give at jeg den forundte Kundskabs Smule Maae bruge rettelig!

30

Velan din Guddoms Glands mig nok er aabenbaret, Mit Støv ey taalede at skue meer deraf,

Men lad mig kiende dig naar Støvet blir forklaret, I Naade, ey i Straf!

I Velan! jeg varmer mig ved disse Kundskabs Luer,

Den haabefulde Siæl med Glæde bryder ud:

Naar jeg med Ansigt ham, til Ansigt hisset skuer, Da mættes jeg af Gud!

31

11. Siælens Glæde. Ophøiet over alt min Klodes Skygge-Spil,

Hvor hvert et Optrin er, nye Sværm af Daarligheder, Hvor alting bliver som Indbildnings-Kraften vil,

Hvor Villien giver Lov og Lysterne forleder,

Hvor all vor Glæde er et stakket Velbehag,

De flestes Rolighed et kunstlet Selvbedrag,

I Tankens Stilhed jeg opsvingede min Aand;

Hvor høi blir ey din Flugt, hvor nær er ey din Himmel, Naar du løsrevet af de tunge Sanders Baand,

Kan blande dig min Siel iblant Seraphers Vrimmel?

O! saligt Øieblik, o! fuldt af Helligdom,

Da Siælen vævede i Tankens Himmel om!

Den faae - - O! hvilket Syn! - - en Cherub neppe vee, Hvor høit og smukt han skal den Herlighed udtone,

Den faae et navnløst Jeg paa Magtens store Throne,

Den speilede sig selv i Herrens Majestet,

Og saae i denne Glands den er sit Ophav lig Deri, at den som han er og udødelig.

32

O! Syn! en Seraph selv ey her kan kige ind,
Uendelige Fryd bag Tidens korte Dække,
Hvis Maal, selv Jehova kan neppe overrække,
Ved hvis Betragtning Aand og Engel fast er blind,
O! hør min Siæl, o! hør den søde Harmonie,
At denne Evighed er og bestemt for dig!
Hvor er jeg? O! min Gud! o! hvilken Jubel-Lyd!
Stem i min Siæl, du og kan synge Himmel-Toner,
Stem i med Englene og syng om din Forsoner!
Hvor sang du sødt min Siæl opfyldt med Himmels Fryd! I Himle høre til, men skielv du Helved Hær,
Thi vores Symphonie, min Siæls Forløsning er.
Jeg evig? - Ja min Siæl! - Jeg salig - Ja min Aand! Jeg dyrekiøbt? - Ja vist! - utalte Herligheder!
I Engle lad mig nu forenes strax med Eder,
Hvi skal jeg trykkes meer af Kiødets tunge Baand?
Dog Gud, jeg bør og vil, glad bie op din Dom,
Men vær mig naadig, naar du Eengang raaber kom!

33

35 12.

Dødens Bitterhed og Sødhed.
O! vigtige Minut, min Død,
Et Ord saa fuldt af Tanke-Følger,
En Frugt som tvende Kierner dølger En Galde suur, en Honning sød!
Hvor bitter er ey Dødens Smag For den som Livets Roser fryder,
Hvor fæl den Aften som afbryder,
En kiær og yndig Glædes-Dag?
At herske, elsket, trygt og vel,
At eie samlet, all den Lykke,
Som enkelt er et vigtigt Stykke,
Og sielden findes af en Siæl,
At være som et Middelpunkt,
Hvor all den Glæde Verden giver,
I Overflod forsamlet bliver
Og dog at at døe; hvor er det tungt!
At fryde sig ved Sundheds Vaar,

En dydig Mage at omfavne,

At elske, elskes intet savne.

Men midt i disse søde Kaar

34

At rammes af en Torden-Kiil Som Sælskab, Liv og Fryd adsplitter, Min Gud! hvor er den Tanke bitter, Hvor giftig er den Dødens Piil?

Men derimod naar Sorg og Nød, Naar Sygdom, Trængsel, all Ulykke Forfærde, plage, knuse, trykke,

Hvor er da Dødens Komme sød?

Da kysser Længsel paa den Haand Som lindrer denne Qval og Plage, Forkorter disse Jammers Dage Og løser dette Slave-Baand.

Aa! ja! min Død! du synes vel At være tidt en Glædes Hindring,

Du gir dog ofte Møiers Lindring.

Og for en Himmelsindet Siæl,

Som troer: at den ved Støvets Død En ubeskrevet Fryd kan finde,

Den Himlens Salighed har inde,

Du aldrig bitter er, men sød!